

Kirstine Frederihsens Legat.

Da Indsamlingen ønskes sluttet, bedes forsinkede Lister og Bidrag snarest indsendte til Komiteens Kasserer,

Elisabeth Grundtvig,
Akaciavej 4, København V.

Dansk Kvindesamfund.

Københavns-Kredsen

Næste Møde

Mandag den 7. November. Hr. Redaktør *Fernando Linderberg* taler om „Sociale Oplysningsselskaber“ ude og hjemme.

Holstebro-Kredsen.

Nye Medlemmer:

Fru Wille, Ballegaard; Frk. Johannesen, Skolebestyrerinde; Frk. Larsen; Frk. Nielsen, Lærerinde; Fru Anna Wium; Fru Bjørnkjær, Dameskrædderinde.

Bøger.

Otto Hauser: Lucidor den Ulykkelige,
oversat fra Tysk af *Valdemar Rørdam.*
153 Sider. 2,50 Kr. G. B. N. F.

Otto Hauser, der staar som Forfatter af Bogen, synes kun at være Udgiver af de Optegnelser, hvor Digteren Lucidor den Ulykkelige mærkelige Skæbne beskrives af Vennen Love. Forfatteren siger nemlig i Fortalen, at disse Optegnelser kun ved et lykkeligt Tilfælde er kommet ham i Hænde, skønt han har gjort sig Anstrængelser for at skaffe sig Kendskab til Digterens Liv, da han blandt de ældre svenske Digtere altid mest har følt sig tiltrukket af Lucidor, som regnes for en Forløber for Bellmann.

Det er en mærkelig og gribende Bog, saa vidt forskellig fra alle andre. Handlingen ser saa jævn og almindelig ud, naar den genfortælles, men naar man læser om den ulykkelige Lucidor og hans trolaste Ven Love, der har givet ham dette Navn, han siden tog som Digternavn, føler man, at man staar over for to fine, storliniede Mennesker, hvis Venskab var skønt og sjældent, som de selv, og man gribes af den underlige, vemodige Stemning, der slaar en i Møde fra hver af Bogens Sider. Hertil bidrager meget den sære gamle Stil — som det vel er Oversæt-

terens, *Valdemar Rørdams*, Fortjeneste at have bevaret — med de alligevel saa jævne og ligefremme Ord, hvormed Love beskriver sin og Vennens Omflakken i Tyskland og Lucidors øvrige Skæbne, hans forgæves Stræben efter at sone det Drab, han begik i Vildelse, indtil han endelig opnaar at give et Liv for det Liv, han tog, og redde et Barn fra Døden i Flammerne. Man ser hans Sind i alle Omskiftelserne, snart er han vild og forvoven, „den store, svenske Bjørn“, snart er hans Sind blødt som et Barns, men gennem alle hans Ord mærker man Digteren eller Digterne, thi Vennen er det i Grunden lige saa meget som han, heller ikke i Digtningen er der Forskel paa mit og dit dem imellem. Der findes ogsaa fornøjelige Scener og pudsige Situationer i Bogen, men alt er set som gennem et Slør af Tungvind.

Lucidor den Ulykkelige Liv var en Stræben efter Stjærnerne, som han ikke kunde naa. Sit lykkeligste Øjeblik havde han i Døden, da han saa et Glimt af den Stjerne, han forgæves havde strakt sine Hænder efter. Da hans Kiste kort Tid efter skulde tages op af de fattiges Fællesgrav for at hædres med en Sten og en Grav for sig selv, kendte man den paa den mørkerøde Rose, som han havde bedt sin Ven Love lægge paa hans Kiste, for at han kunde have den hos sig i sin Grav.

R.

Harald Kilde: Luftslotte. 162 Sider. Gyl-
dendalske Forlag. København 1904.

En samling små fortællinger, der i emnevalget er vidt forskellige indbyrdes, men alle er præget af den samme fine kunstneriske sans, der har åbent øre for sprogets vellyd, ja næsten kæler for ejendommelige ord og vendinger. Særlig interesse får man for de småfortællinger, der med en stilsikker sprogbehandling gengiver hellenske sagn. Der findes en fortræffelig skildring af Orfeus og hans gang til underverdenen, til Hades mørke rige, for ved sin altbetvingende musik at spille sin Eurydike til sig igen: „Frem mellem Persefones stammer svævede de — Orfeus, gyldenlysende i sin blånende kappe, baglæns, langsomt med lyren løftet højt i begge hænder, med spillende Streng — og efter ham Eurydike, med lukkede øjne, tilbagebøjet nakke, udstrakte hænder, rosenrødmende, sløret, vuggende som hvide bølger — et dæmrende smil over ansigtets dybe blund, tillidsfuldt, lyksaligt anende den elskedes nærhed — og bagest i mørket, stille svævende, bleg og tyst, Hermes Psyko-kompos med tavse,